

punkt, det høje Landsting har stillet sig paa. Det erkendte i Fjor — i alt Fald var der nogle, der mente det — at det maaste var vel meget at give Forfatterne, men at man kunde gøre det, og der stod ikke saa væsentlige Interesser paa den anden Side, at man kunde siges at gaa nogen for nær ved at gøre det. Derfor har jeg ogsaa fra det, der var vedtaget af Landstinget, beholdt denne Bestemmelse trods de personlige Tvivl, jeg har om den.

Det er en Mængde andre mindre Spørgsmaal, som jeg dog mener maaste bedst kunne forhandles med et Udvalg. Naar der for Eksempel er Spørgsmaal om „ved Oplæsning eller anden ved Sprogets Hjælp foretagen Gængivelse“, kan jeg derom sige, at der tænkes paa Koncertsang. Det er ikke dramatisk Opførelse og heller ikke Oplæsning, og det er blot for at finde en Bestemmelse, der rummer alt, at der er tilføjet „anden ved Sprogets Hjælp foretagen Gængivelse“. — Jeg maa dog særlig bemærke med Hensyn til § 4, at jeg kan erkende, at denne Paragrafs 2det Stykke, saaledes som det ærede Medlem fra Viborg omtalte, maaste kunde være bedre affattet. Det tilfredsstiller mig ikke fuldstændig, skønt jeg nok tror, at man kan saa Mening i det. Men her ere Hænderne absolut bundne. Der er til ærede Medlemmer omdelt et Aftryk af Berner-Konventionen, baade i Original og i Oversættelse, og man vil deraf se, at den Redaktion, som her er optagen, er et ordret Aftryk af Berner-Konventionens Bestemmelse. Men nu er man saa streng med Hensyn til Møjligheden for at indtræde i Berner-Konventionen, at man ikke tillader Fravigelse fra et Bogstav deri, og om vi saa kunde gøre det 10 Gange bedre og formulere det tydeligere og klarere, vilde det være en Udelukkelsesgrund, dersom vi formulerede det paa anden Maade. Man er da virkelig nødt til at finde sig i det. Hvad angaar Spørgsmaalet, om det ene Mars Frist i § 10 er for lang, skal jeg ikke udtale mig nærmere. Naar der tages Hensyn til de Forberedelser og Forarbejder, som en dramatisk Opførelse efter Omstændighederne kan medføre, tror jeg ikke, at Fristen kan gøres meget kortere. Hvad § 14 angaar, er der af det ærede Medlem fra Langeland gjort nogle Betragtninger gældende med Hensyn til Bestemmelsen under Nr. 2, at det er tilladt at optrykke enkelte Stykker af udgivne Skrifter i Skrifter, der ere bestemte til kirkelig Brug eller til Skolebrug eller lignende elementær Undervisning. Jeg dvæler nu ikke ved det redaktionelle der; det ærede Medlem kunde ikke

finde Daust deri; men det kan jo blive Udvalgets Sag. Men Hovedsagen er jo, at man ved Redaktionen af § 14 i det hele har holdt sig til den gældende Ret, og paa dette Punkt, hvor det altsaa er godkendt, at Forfatterne maa finde sig i visse Benyttelser, som de altsaa ere vant til, og som ikke kunne siges paa en meget væsentlig eller afgørende Maade at gøre Indstrækning i deres Ret eller have væsentlig økonomisk Betydning for dem, har man ment at maatte bibeholde det. Det vilde jo vist ogsaa medføre en altfor boldsom Begrænsning af Autologierne eller Læsebøgerne, eller hvad det nu er, naar vedkommende skulde henvende sig til de hundrede Forfattere, som det jo godt kan være, for, selv om der kun skulde benyttes et enkelt Stykke af vedkommende, at saa Tilladelse dertil for Betaling. Det vilde være meget smaaligt og til altfor stort Besvær, hvis man da overhovedet forudsætter, at disse Læsebøger gøre nogen Nytte — og det forudsætter jeg, at de gøre, naar det er til Skolebrug eller for Salmers Vedkommende til kirkelig Brug. Det er altsaa for Kirkerenes og for Skolernes Skyld, man gør det, og ikke for at bevare en vis lukrativ Stilling for Samleren. Ved Ordene „lignende elementær Undervisning“ har man f. Eks. tænkt paa Klaverkoler, som de kaldes, og lignende, som jo ikke altid bruges i Skoler, men som dog bruges til elementær Musikundervisning. Jeg tror ikke, at den redaktionelle Bemærkning, som blev gjort om § 16 af det ærede Medlem fra Viborg, egentlig er rigtig. „Til Offentliggørelse bestemt“ maa jo være det, der i sin Tid var bestemt til Offentliggørelse, og findes det nu altsaa spredt omkring, saa er det Genstand for Konfiskation, hvor det findes, og saa staar det aldeles ens, enten det er trykt eller affrevet. Ligeledes tror jeg, at det beror paa en Misforstaaelse, naar Ordet „Tredjemand“ paaankedes, som det findes i § 26. Sagen er, at naar der er Tale om den, hvem Forfatterretten eller Forlagsretten tilkommer, saa er Forfatterretten og Forlagsretten en Eneret. Det er den korrekte Sprogbrug; ligesom Sagtretten er den Ret, der giver Eneret til Sagt, saaledes er Forfatterretten og Forlagsretten Eneret til at foranstalte ny Udgave, og Tredjemand er da den, der staar udenfor Eneretten, altsaa ogsaa den Forfatter, der staar i det Tilfælde, som § 25, 2det Stykke, omhandler, thi der har han ingen Eneret.

Med Hensyn til Afsnittet om Kunstnerretten blev af det ærede Medlem fra Viborg § 40 paaanket. Ja, min Tilbøjelighed gaar i den stik modsatte Retning af, hvad det ærede